

Blesteme

George Topârceanu

(Tudor Arghezi)

Usure, prin lesia diminetii,
La ceasul cînd se iscă precupetii,
Am fost lovit din trecere o babă
Ce se ivise-n calea lumii, slabă.
Gîndul, rămas în urma mea,
O a ghicit zicînd pre ea:

În două surcele de vreasc să se facă
Picerele tele, făptură buimacă.
Presni-ti-ar timpanu,
Să n-auzi cînd trece traivanul.
Să uiti la cetanii tipicul
Si psalmii în zi de Crăciun.
Să n-ai după masă tutun.
Să-ti pută buricul.

Vedea-te-as în vreo fituică
Pus cu litere de-o schioapă.
Curge-ti-ar pe-o nară tuică,
Pe cealaltă numai apă.
Lăuda-te-ar Bogdan Duică
Si pupa-te-ar Popa Iapă !

Răstoarne-se cerul, să-ti cadă-mprejur
Tăria sfărîmată în cioburi de-azur.
Pornească-se vîntul, cînd somnul începe,
La să-ti necheze o mie de iepe.
Stihia, deasupra, să macine-n guse
Ninsori de funingini si ploi de cenusse.
Să latre la tine căzut în noroi
Zăvozii furtunii cu coada vulvoi.
La urmă si muntii, sculati în picioare
Cu labele-n solduri porinind fiecare,
Pe creștet să-ti calce, făcîndu-te turtă,
Să nu se cunoască genunchii de burtă.

Pe tine, jivină de mare valoare,
Te blestem s-adormi de-a-n picioare
Si cînd vei cerca să mai scrii vreo sudalmă,
Să-ti fete un soarece-n palmă.
La fund, călimara apropae uscată

Să aibă si-o muscă-necată
Si, stropi de cerneală zvîrlind pe hîrtie
Penita crăcită să nu vrea să scrie.
Un dinte să-ti crească, de cremene lungă
Întors către lume să-mpungă,
Iar altul, de cocă si moale, atins,
Să-l simți că te doare-ntr-adins...
La urmă, o droaie de tipuri nefaste,
Profund imbecile si vag pederaste,
Să-ti strîmbe-n nestire tinuta si graiul,
Si-n uliti să crească alaiul
Vîrtej petrecîndu-te-n cale
Păcate, măscări, osanale.

Iar tu, piază rea,
Nu te depărta
De prin preajma sa.
Dă-i în ochi albeată,
În păr mătreată,
În nas roseată,
În inima un ceas rău,
În piept o scoabă
Si-n pat o babă.
Fă din el păpuse,
Să-l strivească-n use
Fată jucăuse:
Să-i smulgă urechea si tîtele
Să-i curgă prin coate tărîtele,
Stuchi-l-ar mîtele !